

Raszkolnyikov éjszakái

Már elmerült az alkonyat
a csatornák poshadt vizében,
Pétervárt a sugárutak
kötéllal verik a sötétben.

Az éjszaka, csillagait
vonszolva, mintha láncra volna,
előbotorkál, s én a csörgő
lombokat hallgatom szorongva.

A hold – Pugacsov koponyája,
repedt vigyorgás odafenn,
a mélyben – bőgés, kocsmalárma.
Baltaként rándul meg szívem.

Vak koldus a bérház sötétje.
nyújtja az udvar tenyerét,
fölötte csillagok kelése
fakad. Mert koldusarc az ég.

Baka István Magdolna-zápor című kötetéből

[← Előző](#)
[oldal](#)
[Következő](#)
[oldal](#) [→](#)